

divat újságot jártni. De a barátságot máris viszonzom ezzel a tárcával, amelyet egyszerre ajánlok a kitűnő filozófusnak s a kitűnő humoristának. Tinarában bizonyára örömet találja mind a kettő.”)

Új ágakat hajt Móra termőfája a szépirodalomban is. Korábban megírja első regényét *A festő halálát* (később *Négy apának egy leánya* főcímmel jelenik meg), majd Supka Géza biztatására újabb nagyobb munkába fog. Nehezen halad, ám 1924 decemberében megy a levél Supkának: megvan a regény, kicsi, de egészen kedvére való, különben csak oldalhajtás, a korábról (a tervezett Szerelmi levelezőről) vált le, de életre kapott. A regény címe: *Hannibál föltámasztása*. A mű sorsa maga is kész regény. A kézirat elkallódott, így tudta Móra. Az igazság pedig az, hogy rokonok, jóakarók rejtegették a maró szatírárt éveken át, nehogy megjelenvén bajt hozzon írója fejére. Csak 1949-ben jelent meg (állítólag némiképp szelídítve) a Magyar Nemzet lapjain, folytatásokban, könyv alakban pedig csak 1955-ben. (Fábri Zoltán filmje 1956-ban készült.) A vékonyka könyv a kurzus kíméletlen kritikája. Erényeihez — sok egyéb mellett — oda kell sorolnunk Móra újat kereső, kísérletező lépteit. Már-már abszurd helyzetek teremődnek itt, a fantázia szabadon szárnyal, a stílus takarékosabb, puritánabb, a figurák élőbbek, kidolgozottabbak, az ábrázolás tökéletesebb, mint más munkáiban. Új és beláthatatlanul biztató útra lépett az író, tehetségéhez méltó művek sorát teremthette volna, ha megadatik neki, hogy végigjárja.

A vulkán nem törhetett ki, megleget azonban így is szétsugározta, fényét a rőzseláng megadta.

*

Az olvasó-szerző itt befejezi töprengéseit. Sem a rajongókat nem akarta lebeszélni, sem az elutasítókat nem kívánta meggyőzni. Az életmű megismerésére akart buzdítani, Móra-olvasókat, értéktisztelőket szeretne nyerni. Persze, kiballagunk a szegedi temetőbe a százéves Mórához, piros szekfüinket odaállítjuk a fekete márványkereszt mellé, emlékének azonban úgy adózhatunk legméltóbban, ha könyveierő nyúlunk, s nem engedjük, hogy örökségének értékeit belepje a feledés pora. Addig él az ember — mondta ő —, amíg az utolsó szem be nem csukódik, amely még „le-fotografálta”.

Az író élete ennél hosszabb. Móra Ferencé bizonyosan.

